

Donna Ashcroft

*Uute alguste
väikelinn*

Mõnikord tundub kõige pea peale pööramine just õige...

Originaali tiitel:
Donna Ashcroft
The Little Village of New Starts
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See teos on väljamõeldis. Kõik nimed, tegelased, ettevõtted, organisatsioonid, kohad ja sündmused, mis ei ole avalikus kasutuses, on kas autori kujutlusvõime vili või kasutatud ilukirjanduslikus võtmes. Iga-sugune sarnasus tegelike elus või surnud isikute, kohtade või sündmustega on kokkusattumus.

Tõlkinud Siiri Sau
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © Donna Ashcroft, 2020. All rights reserved.
First published in Great Britain in 2020 by Storyfire Ltd. trading as Bookouture.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

D06443424
ISBN 978-9916-31-436-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Steve Philippsile
Sa oled inspiratsioon x

Esimene peatükk

Evie Stuart hingas sisse suure söömu värsket Šotimaa õhku ja heitis pilgu Buttermeadi talu ümbritsevatele kõrgetele mägedele. Ta hakkas astuma mööda laia kruusateed, mis viis tema perekonna talumaja juurest kolme jurtani, mida nad puhkajatele üürisid. Sel hommikul päike paistis ning ümbritsevate väljade eredat smaragdrohelist rohtu täpistasid sajad kohevad lambad, keda Evie pere villa müügiks kasvatas. Tema kõrval kaasa kõpsutav pehme musta-valgekirju kasuka ja Yodale iseloomulike kõrvadega kääbuskits Miss Daisy tõi kuuldavale rõõmsa „mää“.

„Hommikust, tüdruk.“ Evie isa Grant Stuart jättis puidust aiaposti parandamise pooleli, et tütre pealaele kiire musi anda. „Kuidas sa end tunned?“ Tema päevitunud, parkunud nägu tõmbus murest kortsu, mispeale Evie noogutas ja sundis end naeratama.

„Suurepäraselt,“ rahustas Evie isa. „Lähen ainult rätikuid vahetama.“ Ta näitas lõhnavat sinist virna oma käes, saatis talle õhusuudluse ning hakkas uuesti astuma, andmata isale mahti veel midagi küsida, ent pörkas peaaegu kohe kokku oma emaga.

„Evie!“ Fiona Stuartil olid oma tütreaga sama värvi punased pikad juuksed ja vaatama oma peaaegu viiekümnele eluaastale nooruslik, kaunis nägu. Ta oli koos Evie isaga juba koidikust saadik üleval ja söötis lambaid. Tema ninaotsal oli kübeke mulda, mille Evie sõrmega ära pühkis. „Kas jurtad on valmis?“

küsis Fiona. Laupäev oli külaliste vahetumise päev ning Evie oli täna hommikul juba vannitoad puhtaks küürinud, toad koristanud ja voodites pesu vahetanud. Oli jäänud veel käterätikud puhaste vastu vahetada ja siis on aeg tema enda päralt – vähemalt niikaua, kuni ta peab Invernessi lennujaama sõitma, aga ta ei mõelnud sellele praegu.

„Kõik on tehtud.“ Evie tahtis emast mööda minna, kuid Fiona pani talle käe õlale.

„Kuidas sa end tunned?“ küsis ta ja uuris kulmukortsutusega vargsi Evie ilmet. „Sa näed väsinud välja ja vanaema Agnes ütles, et kuulis sind eile öösel oma toas ringi kõndimas.“

„Minuga on kõik hästi,“ kinnitas Evie taas ja naeratas oma säravaimat naeratust. „Näeme pärast, ema,“ lisas ta ja kõndis mööda teed edasi, lisades esimese jurta juurde jõudes sammu, et kiiresti sisse minna.

Tunni aja pärast kastis Evie varba perekonna talumaade piiril asuva väikese järve vette ja tõstis oma kahvatu näo vastu hilishommikust päikest. Täna oli vesi akvamariinsinist värvi nagu mõnes Vahemere puutumata lahes, kuid temperatuur oli kõigest viieteistkümne kraadi kanti.

Miss Daisy pistis ühe sõra vette ja kurtis valjult: „Mää!“

„Mul ei lähe kaua,“ ütles Evie vaikselt, silmitsedes oma neljalalgset kaaslast, kes pöördus väikest pinki uurima. Evie sumas end võdistades selges vees natuke kaugemale, olles rõõmus, et oli oma tumesiniste pükste sääred üles keeranud. Tema ees kusagil klibusel, hallil mäel, mida katsid tükati puud ja põõsad, hakkas vilistama kuldnokk. Evie sulges silmad, nautides üksindust ja kerget tuuleõhku põsel, ning unustas eelseisva sõidu Invernessi lennujaama. Ta tõrjus eemale süütunde ja hingevalu, mis endi-

selt aeg-ajalt ligi hiilisid, ning nautis veel hetke vaikust. Tundes heameelt, et keegi ei päri, kas temaga on ikka kõik hästi. Ent see rahu jõudis kesta vaid silmapilgu, sest äkki kuulis Evie selja tagant kruusa krudinat ja talle puges hirm hinge, kui ta silmitses pingsalt Bonnie järve Buttermeadi talu rohelistest karjamaadest eraldavat küngast.

„Kes seal on?“ küsis ta kitselt, mõeldes, kas ta läheb hulluks. Kui Evie kuulis veel üht sammu, kuid kedagi kohe nähtavale ei ilmunud, tuli ta kähku veest välja. Ta püüdis eirata valu, mida taldu torkivad kivid põhjustasid, kui suundus kiirelt üle ranna, otsides kohta, kuhu ennast peita. Kui vanaema Agnes või ta ema teda otsima tuli, peab ta neid pool tundi veenma, et talle meeldib üksi olla. Veepiirist mõne meetri kaugusel oli suur must kivi, kuid tõenäoliselt ei varjaks see teda ära. Kui Evie taas kruusa krudinat kuulis, jäi talle paremal silma tihe roheline põõsas. Ta peitis end kähku selle taha, olles otsustanud veel mõne hinnalise hetke üksi olla. Kui künka tagant tuli nähtavale võõra pea, kummardus ta veel madalamale.

Mees oli pikka kasvu, kindla peale üle saja kaheksakümne sentimeetri, ning juulikuu kohta kaugelt liiga paksult riides. Evie jälgis, kuidas ta kõndis lonkival sammul rannale, pillas väikese seljakoti, mis tal kaasas oli, kiviklibule ning tõmbas siis pikalt ja sügavalt hinge. Miss Daisy läks mehe jalanõusid nuusutama, seejärel keeras pead ja vaatas Evie peidupaiga poole, pilgutades oma siniseid silmi. Evie pidas hetke hinge kinni ja kaalus, kas nähtavale astuda, ent siis suundus kits kõrvale, et tuhnida ninaga jämedas liivas kasvavas puhmas. Mees silmitses hetke sõnatult tema lemmikut, seejärel kummardus, et tumedad saapad jalast võtta. Ta heitis need loiult kõrvale ja hakkas oma pakse musti sokke sikutama, kavatsedes ilmselgelt jalgu-pidi vette minna.

Järv asus Evie perekonnale kuuluval suurel talumaal, kuid veekogu ei olnud eraomand. Sellele vaatamata polnud ta harjunud siin võõraid nägema. Suurem osa külastajaid tuli kohalikust Locktoni väikelinnast ja ülejäänud olid talu jurtades elavad turistid, kuid uued külalised pidid saabuma kõige varem paari tunni pärast.

Evie jälgis lummatult, kui mees ajas selja sirgu ja ringutas, et õlalihaste kangust leevendada. Vaatamata mitmele riidekihile oli aru saada, et ta käed on pikad ja graatsilised. Ühtäkki täiesti ootamatult avas ta oma tugevast rohelisest puuvillriidest pükste nööbi ja luku, tõmbas püksid jalast ning viskas hooletult kividele, kus juba lebasid tema sokid ja saapad. Evie suu vajus ammuli, kui mõne hetke pärast lendas neile järele ka mehe fiis ja seejärel must T-särk. Nüüd seisis ta, seljas ainult lohmakas valge pikkade varrukatega särk ning jalas lihtsad bokserid.

Evie hingas välja, soovides, et maa neelaks ta kogu täiega. Ta oleks pidanud häält tegema, sest nüüd oli juba hilja oma peidus olekut tunnistada.

Ta jälgis, kuidas mees pöördus ja läks kiiresti vette, justkui teadmata, et see on külm. Ta sukeldus ja ujus neli kiiret, tugevat tõmmet, siis aga pööras otsa ringi ja suundus uuesti kaldale. Nüüd kleepus ta särk ülakehale, tuues nähtavale laiad õlad ja treenitud lihaselise rinna, millelt Evie ei suutnud pilku lahti rebida. Mees tõmbas hoiatamata ka särgi üle pea ja heitis selle kividele, nii et see maandus valju plartsatusega. Evie pigistas häbenedes silmad kinni ja ootas mõne hetke, andes mehele aega kuivad rõivad selga tõmmata, et saaks siis põgeneda. Aga kui ta uuesti silmad avas, seisis mees samal kohal, vaadates tühjal pilgul üle lageda vee. Kas tal pole külm? Päike paistis, kuid ilm oli tuuline.

Evie pani tähele, et mees on end natuke keeranud, sest ta nägi nüüd ähmast armi, mis lookles peaaegu üle terve parema külje, kortsutades nahka ja tekitades mulje, justkui see oleks sulanud. Evie soovis, et saaks mehelt küsida, mis juhtus, ent siis lükkas selle mõtte kõrvale. Ta hoopis neelatas, eirates oma südame ebaühtlast põksumist ja pisukest süütunnet selle pärast, et ta jälgib meest ikka veel. Ta ootab, kuni too paneb riidesse ja lahkub, siis võtab kitse ning hiilib puude vahelt tallu tagasi. Kui tal veab, ei saagi võõras teada, et ta seal oli.

Aga kui mees pöidlad oma läbimärgade mustade bokserite vöö vahele torkas ja need hakkasid aeglaselt üle tema tagumiku libisema, ei suutnud Evie takistada end hüüdmast: „Stopp!“ See hüüd julgustas Miss Daisyt oma perenaise juurde vantsima, paljastades ta peidukoha.

„Mida kuradit! Kas te jälgisite mind?“ Mehel oli ameeriklase aktsent – Bostoni oma, oletas Evie. Ta pöördus järsult ja vaatas otse läbi hõreda põõsasirmi Eviele otsa. Tema silmad olid tumehallid nagu pilved, mis ennustavad maailma segi paiskavat kolettut tormi. Ta nägi kurnatud välja, kuid isegi sügavad kortsud ta silmade ümber ja tume habemetüügas lõual ei suutnud varjata tema üsna hollywoodlikult kaunist välimust. Evie pigistas suu kinni, enne kui jõudis teha midagi piinlikku, näiteks huuli limpsida. Täpselt nagu Pavlovi koer. Ta raputas vastikustundega pead – piisas tal vaid põgusalt kena nägu näha, kui viimnegi hormoon ta kehas möllama hakkas. Ta pole viimasest kahest aastast ilmselgelt raasugi õppust võtnud.

„Ma...“ Evie pilk eksles ringi, otsides meeletult seletust.

„Te luurasite mind.“ Mees oli ärritatud.

„Te viibite loata eramaal,“ süüdistas Evie, kui tuli oma peidupaigast välja ja rebis oma pilgu mehe päevitunud, muskulis

rinnalt lahti. „Siin käivad ainult Buttermeadi talu jurtade külalised.“ See polnud tōsi, aga ta ei kavatsenud seda tunnistada.

„Ma olen külaline.“ Mees vaatas Eviele otse silma, kui too lähemale jõudis. „Saabusin täna varahommikul New Yorgi lennuga. Ainult et mulle ei tuldud lennujaama vastu.“

„Te olete...“ Evie vaatas kähku oma käekella ja tajus, et ta laup tõmbus kortsu. „Härä Ryder?“

„Callum,“ täiendas mees.

„Ma... Ma pean teile alles kolme tunni pärast vastu minema.“ Evie pesi spetsiaalselt selleks oma isa Land Roveri ära. Neil ei käinud just sageli ameeriklastest külalisi, iseäranis kedagi, kes broneeriks elamise neljaks nädalaks, ja tema vane mad nõudsid esmaklassilist teenindust.

„Nii et teie olete mu kadunud autojuht...“ ütles Callum ilmetult. „Kas te ei saanud selle pärast tulla, et jälgite salaja kohalikku loomastikku?“

„Ma...“ Evie pigistas huuled kokku. „Ma arvasin, et teie lennuk maandub kell kolmveerand kolm.“ Tõtt-õelda polnud ta seda kontrollinud.

Mehe huuled kõverdu sid ning Evie pani esimest korda tähele, et tema suu kuju sarnaneb ta endise kavaleri omaga. Ta mõtiskles, kas see suu ka sama hästi valetab.

„Sel kellaajal läheb mu lend tagasi. Äkki ajasite need segi?“ jätkas mees pahuralt.

„Seda et... Ma...“ Evie püüdis oma varasemat rahu tagasi saada. Kas ajas? Või ta alateadvus lihtsalt kaitses teda? „Ma ei tea,“ tunnistas ta, keeldudes vabandamast enne, kui pole vanaema Agnese kirja pandud märkmeid üle vaadanud. Tema pilk rändas iseenesest mehe kehale. „Kas te võiksite midagi selga panna?“ nähvas ta, tundes ebamugavust. „Võtke teatavaks, et see pole Miami Beach.“